

Vid Snoj
Osem apokrifnih listov

Nobena prošnja

Bila sva druga drugi
naložena praznina,
dve krčni mišici, dve progasti
srčni statvi.

V zraščajočem se miceličnem
medprostorju
se je parajoč tkala sanena sled,

svet je pozvanjal s kraguljčki v svoji noši,

zraven naju se je
velbal
v kristal.

Slišala sva kamen in njegov padec
v tišino:
beseda, ki te mi je vzela,
beseda, ki sem te poklical z njo,

vžgana v ustno votlino
sije
z zvezdnim molkom.

Nobena prošnja te z njo ne priklīče,
nobena vdana pepelnata prošnja.

Betel

S kamnom za pričo,
s čopasto povezanimi besedami
proti neznani (angelski?) *figuri*:

karkoli že
se je pod pritiskom podobe
naježilo v tebi, glej,
prepusti jih toku.

Otri jih z muljem, zdrgni jih
do beline in nitno tankih žil in beločnic,
svetlih kot izvir
in izvorno slepih.

Ničesar ne razvezuj.

Položi ta kamen pod jezik,
položi ga nezaslišanega.

Pridi

Pridi,
zlistana z akantovimi listi,
steburna.

Pridi s prepoznavnimi gesli,
ki z njimi tudi jaz
poskušam,
da bi se med
razvitimi svilnatimi prapori mesa
prikradel do tebe,
k moji jesenski straži.

Z nobenim
prisilnim sporazumom
se ne bova razšla. Morda boš
prizidana moji samoti kakor mejni
kamen.

Roža, rana slepih

Svit.
 Barvnobeli svit ti je po
 trepalničnem šivu
 razparal oko.
 Tvoje oko, vneto, gleda v
 brezdanje.

Ognjeni zubelj, ki vzplamti,
 da poslika ledeniško pusti dan,
 mora plesati tudi
 po njem.

Pisava.
 Ogenj se v ogenj vsukava,
 žar potemnjuje žar.

Le zapri oči
 in roža, rana slepih,
 se bo razlistala v nevidnem.

Iz globin

Kakor žito spržen
 v sončni pripeki,
 kakor zrno posejan
 v odsotnost:

krik, ki si ga dopustil,
 da se izdre iz prsi,
 da se kačje popne poprek čez kraljevsko pot
 k božjim ognjem, k tvojim,
 da pusti za seboj
 bodljiki preplezati prazen grob.

Akt

V gori, ki sem vanjo, priganjalec oblakov,
 klesal svoje obličje,
 se je razkropila čreda. Bili so tvoji še vedno
 neosenčeni lasje.

Tvoja puščičasta duša je izplula.
 Z veslajočimi vekami
 grebe v brezvetrje.

A ni izplula proti nebu.
 Nebo se je zvilo nad njo kot jadro,
 ne,
 kot odrta koža.

Kar boš bil

Izmetane
 iz zemeljsko udrtega nebesnega spanca,
 sedmere trobente,

strmo vlivajoča se luč

skozi
 raztkano
 listnato teksturo:

ti ogoljeni,
 z beležem v ustnem duplu, boš,
 kar boš bil.

Ikona

Biti klic, tebi namenjen,
ki ga zaman pričakuješ.

Mrak sem razpel med krošnje glasov,
rasem tiho kot dar in bezeg v vrtu,
ki zanj skrbiš.

Belo bezgovo cvetje potresam – ti se vzpenjaš:
tvoje mitnično telo (vzredilo je polno luno)
se odpre pred globino;

naj bom zdaj tebi podobna ikona.

Naj bom ikona,
ki je šla skozi oceansko jasnino,
skozi zvezdne ožine,

tebi podobna, trohljiva ikona
na mrežnici velikooke teme.